

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (viies koda)

5. september 2019*

Eelotsusetaotlus – Tehnilised ja ärilised nõuded eurodes tehtavatele krediid- ja otsekorraldustele – Määrus (EL) nr 260/2012 – Ühtne euromaksete piirkond (SEPA) – Otsekorraldus – Artikli 9 lõige 2 – Maksete kättesaadavus – Elukoha tingimus

Kohtuasjas C-28/18,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Oberster Gerichtshofi (Austria kõrgeim üldkohus) 20. detsembri 2017. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 17. jaanuaril 2018, menetluses

Verein für Konsumenteninformation

versus

Deutsche Bahn AG,

EUROOPA KOHUS (viies koda),

koosseisus: koja president E. Regan (ettekandja), kohtunikud C. Lycourgos, E. Juhász, M. Ilešič ja I. Jarukaitis,

kohtujurist: M. Szpunar,

kohtusekretär: osakonna juhataja D. Dittert,

arvestades kirjalikku menetlust ja 30. jaanuari 2019. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

- Verein für Konsumenteninformation, esindaja: *Rechtsanwalt* S. Langer,
- Deutsche Bahn AG, esindajad: *Rechtsanwalt* C. Pöchhacker ja *Rechtsanwalt* L. Riede,
- Euroopa Komisjon, esindajad: H. Tserepa-Lacombe ja T. Scharf,

olles 2. mai 2019. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: saksa.

otsuse

- 1 Eelotsusetaotlus käsitleb Euroopa Parlamendi ja nõukogu 14. märtsi 2012. aasta määruse (EL) nr 260/2012, millega kehtestatakse eurodes tehtavatele krediid- ja otsekorraldustele tehnilised ja ärilised nõuded ning muudetakse määrust (EÜ) nr 924/2009, (ELT 2012, L 94, lk 22) artikli 9 lõike 2 tõlgendamist.
- 2 Taotlus on esitatud Verein für Konsumenteninformation (tarbijate teavitamise ühendus, edaspidi „VKI“) ja Deutsche Bahn AG vahelises kohtuvaidluses seoses sellega, et reisijatel, kelle elukoht ei ole Saksamaal, ei ole võimalik selle äriühingu veebisaidi kaudu broneeritud piletite eest tasuda eurodes tehtava otsekorraldusega Euroopa Liidu tasandil kehtestatud otsekorralduste skeemi kaudu (edaspidi „SEPA otsekorraldus“).

Õiguslik raamistik

- 3 Määruse nr 260/2012 põhjendused 1, 6, 9, 10 ja 32 on sõnastatud järgmiselt:
  - „(1) Siseturu nõuetekohaseks toimimiseks on vaja luua eurodes tehtavate elektrooniliste maksete integreeritud turg, kus ei tehta vahet riigisisestel ja piiriülestel maksetel. Selle saavutamiseks on ühtse euromaksete piirkonna (edaspidi „SEPA“) projekti eesmärk välja töötada kogu liidus ühtsed makseteenused, millega asendatakse praegused riigisisest makseteenused. Üldkasutatavate ja ühtsete maksestandardite, eeskirjade ja tavade kehtestamise ning maksete integreeritud töötlemisega peaks SEPA tagama liidu kodanikele ja ettevõtjatele turvalised, konkurentsivõimelise hinnaga, kasutajasõbralikud ja usaldusväärsed eurodes osutatavad makseteenused. Seda tuleks kohaldada SEPA-maksetele nii liikmesriikide territooriumil kui ka liikmesriikide vahel samadel põhitingimustel ning samade õiguste ja kohustustega, olenemata nende asukohast liidus. [...]
  - [...]
  - (6) Ainult kiire ja tervikliku üleminekuga kogu liitu hõlmavatele krediid- ja otsekorraldustele saadakse integreeritud makseturust täit kasu ning kõrvaldatakse pärandmaksevahendite ja SEPA toodete samaaegsest kasutamisest tulenevad ülemäärased kulud. Seepärast tuleks kehtestada eeskirjad, mis reguleeriksid kõiki liidusiseseid eurodes tehtavaid krediid- ja otsekorraldusi. [...]
  - [...]
  - (9) Krediidkorralduse täitmiseks peab olema juurdepääs makse saaja maksekontole. Selleks et edendada kogu liitu hõlmavate krediid- ja otsekorraldusteenuste kasutuselevõttu, tuleks kogu liidus kehtestada juurdepääsetavuse kohustus. Läbipaistvuse parandamiseks on lisaks asjakohane koondada kõnealune nõue ja otsekorraldustele juba [Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. septembri 2009. aasta] määrusega (EÜ) nr 924/2009 [ühenduse piiriüleste maksete kohta ja määruse (EÜ) nr 2560/2001 kehtetuks tunnistamise kohta (ELT 2009, L 266, lk 11)] kehtestatud juurdepääsetavuse kohustus ühte õigusakti. Kõik makse saajate maksekontod, mis on juurdepääsetavad riigisisesteks krediidkorraldusteks, peaksid olema juurdepääsetavad ka kogu liitu hõlmava krediidkorralduste skeemi kaudu. Kõik maksjate maksekontod, mis on juurdepääsetavad riigisisesteks otsekorraldusteks, peaksid olema juurdepääsetavad ka kogu liitu hõlmava otsekorralduste skeemi kaudu. Seda tuleks kohaldada sõltumata sellest, kas makseteenuse pakkuja otsustab osaleda konkreetsetes krediid- või otsekorralduste skeemis või mitte.
  - (10) Tehniline koostalitlusvõime on eeltingimus konkurentsi tagamiseks. Selleks et luua eurodes tehtavate elektrooniliste maksete integreeritud turg, on esmatähtis tagada, et krediid- ja otsekorralduste töötlemist ei takista ärireeglid ega tehnilised tõkked, nagu rohkem kui ühe piiriüleste maksete arveldussüsteemi kohustuslik järgimine. Krediid- ja otsekorraldusi tuleks teha

skeemide alusel, mille põhieeskirju järgivad makseteenuse pakkujad, kes moodustavad makseteenuse pakkujate enamuse enamikus liikmesriikides ja liidu piires makseteenuse pakkujate valdava enamuse ning mis on samad nii riigisiseste kui ka piiriüleste krediid- ja otsekorralduste puhul. [...]

[...]

(32) Selleks et kindlustada üldsuse laialdane toetus SEPA-le, on väga oluline tagada maksjate tõhus kaitse, eriti otsekorralduste puhul. Euroopa Maksenõukogu välja töötatud praeguse ja ainsa tarbijatele mõeldud üleeuroopalise otsekorralduste skeemiga nähakse ette „küsimusi esitamata“ ja tingimusteta õigus autoriseeritud maksete tagasimaksele kaheksa nädala jooksul alates kuupäevast, mil rahalised vahendid debiteeriti, samas kohaldatakse kõnealuse tagasimakseõiguse suhtes mitmeid direktiivi [Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. novembri 2007. aasta] direktiivi 2007/64/EÜ [makseteenuste kohta siseturul, millega muudetakse direktiive 97/7/EÜ, 2002/65/EÜ, 2005/60/EÜ ja 2006/48/EÜ ning tunnistatakse kehtetuks direktiiv 97/5/EÜ (ELT 2007, L 319, lk 1)] artiklite 62 ja 63 kohaseid tingimusi. Arvestades valitsevat turuolukorda ja vajadust tagada kõrgetasemeline tarbijakaitse, tuleks nende sätete mõju hinnata aruandes, mille komisjon esitab 1. novembriks 2012 vastavalt direktiivi 2007/64/EÜ artiklile 87 Euroopa Parlamendile, nõukogule, Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomiteele ning [Euroopa Keskpankale], lisades aruandele vajaduse korral ettepaneku selle läbivaatamiseks.“

4 Määruse nr 260/2012 artikli 1 „Reguleerimise ja -ala“ lõikes 1 on sätestatud:

„Käesoleva määrusega sätestatakse liidusiseste eurodes tehtavate krediid- ja otsekorralduste eeskirjad, mida kohaldatakse juhul, kui maksja makseteenuse pakkuja ning makse saaja makseteenuse pakkuja asuvad liidus või kui ainus maksetehingus osalev makseteenuse pakkuja asub liidus.“

5 Selle määruse artikli 2 „Mõisted“ kohaselt:

„Käesolevas määruses kasutatakse järgmisi mõisteid:

[...]

2) „otsekorraldus“ – riigisisene või piiriülene makseteenus, mille eesmärk on debiteerida maksja maksekontot, kui maksetehingu on algatanud makse saaja maksja volituse alusel;

3) „maksja“ – füüsiline või juriidiline isik, kes on maksekonto haldaja ja kes on lubanud teha maksekäsundi sellelt maksekontolt või, kui maksja maksekontot ei ole, füüsiline või juriidiline isik, kes teeb maksekäsundi makse saaja maksekontole;

4) „makse saaja“ – füüsiline või juriidiline isik, kellel on maksekonto ja kes on maksetehinguga ette nähtud ülekantava raha saaja;

5) „maksekonto“ – ühe või mitme makseteenuse kasutaja nimel olev konto, mida kasutatakse maksetehingute tegemiseks;

[...]

21) „volitus“ – maksja nõusoleku ja antud volituse väljendus makse saajale ja (otse või kaudselt makse saaja kaudu) maksja makseteenuse pakkujale, millega makse saajal lubatakse esitada nõue teatava summa ulatuses nõude täitmiseks, debiteerides maksja kindlaks määratud maksekontot, ning millega maksja makseteenuse pakkujal lubatakse vastavad juhised täita;

[...]

- 26) „piiriülene maksetehing“ – maksetehing, mis on algatatud maksja või makse saaja poolt ning mille korral maksja makseteenuse pakkuja ja makse saaja makseteenuse pakkuja asuvad eri liikmesriikides;
- 27) „riigisisene maksetehing“ – maksetehing, mis on algatatud maksja või makse saaja poolt ning mille korral maksja makseteenuse pakkuja ja makse saaja makseteenuse pakkuja asuvad samas liikmesriigis;

[...]“.

- 6 Nimetatud määruse artikli 3 „Juurdepäas“ lõikes 2 on ette nähtud:

„Maksja makseteenuse pakkuja, kes on juurdepäasetav riigisiseste otsekorralduste täitmiseks makseskeemi raames, on kooskõlas kogu liitu hõlmava makseskeemi eeskirjadega juurdepäasetav ka selliste otsekorralduste täitmiseks, mille makse saaja on algatanud mis tahes liikmesriigis asuva makseteenuse pakkuja vahendusel.“

- 7 Sama määruse artikli 9 „Maksete kättesaadavus“ lõikes 2 on sätestatud:

„Makse saaja, kes nõustub krediidikorraldusega või kasutab otsekorraldust raha saamiseks maksjalt, kelle maksekonto asub liidus, ei täpsusta, millises liikmesriigis see maksekonto peab asuma, kui sellele maksekontole on juurdepäas vastavalt artiklile 3.“

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

- 8 Austria õiguse kohaselt võib VKI pöörduda tarbijate kaitseks kohtusse.
- 9 Deutsche Bahn on raudteeveoettevõtja, kelle asukoht on Berliinis (Saksamaa). See ettevõtja pakub klientidele võimalust broneerida rahvusvahelisi rongireise oma veebisaidi kaudu. Selleks sõlmib ta nendega reisijateveo tüüptingimuste alusel lepingud.
- 10 Ühe nendesse tüüptingimustesse lisatud tingimuse kohaselt võib Deutsche Bahni veebisaidil tehtud broneeringute eest tasuta krediitkaardiga, PayPal'i vahendusel, kohese pangaülekande teel või SEPA otsekorraldusega. Selle tingimuse kohaselt on see viimane makseviis lubatud üksnes juhul, kui on täidetud mitu tingimust, nimelt peab maksja elukoht olema Saksamaal, maksja peab andma nõusoleku SEPA piirkonnas asuvas pangas või hoiukassas asuva konto debiteerimiseks ja korralduse pangale või hoiukassale SEPA otsekorralduse täitmiseks, ning registreerima end Deutsche Bahni veebisaidil. Lisaks eeldab SEPA otsekorralduse aktiveerimine seda, et maksja annab oma nõusoleku maksevõime analüüsimiseks.
- 11 VKI esitas Handelsgericht Wienile (Viini kaubanduskohus, Austria) tegevusest hoidumise hagi, milles ta palus kohtul kohustada Deutsche Bahni lõpetama selle tingimuse kasutamise tarbijalepingutes. Selle hagi põhjenduseks väitis VKI, et põhikohtuasjas kõne all olev tingimus, mille kohaselt peab maksjal SEPA otsekorraldusega tasumiseks olema elukoht Saksamaal, on vastuolus määruse nr 260/2012 artikli 9 lõikega 2, kuna esiteks on tarbija maksekonto üldjuhul tema elukoha liikmesriigis ja teiseks on tegemist veelgi rohkem koormava tingimusega kui seda oleks tingimus, et maksja peab avama maksekonto Saksamaal.
- 12 Deutsche Bahn väitis omalt poolt, et kuna määrus nr 260/2012 on adresseeritud makseteenuse osutajatele, ei ole selle eesmärk kaitsta mitte maksjaid, vaid maksete tegemist. See määrus ei kohusta makse saajaid paksuma SEPA otsekorraldusega tasumise võimalust kõigile tarbijatele kogu liidus. Pealegi on tarbijate käsutuses ka alternatiivsed makseviisid piletistust eest tasumiseks tema veebisaidil.

Igal juhul on tarbija elukohaga seotud nõue õigustatud. Nimelt, teisiti kui muude makseskeemide puhul, ei saa makse saaja otsekorraldusskeemi puhul makseteenuse osutajalt mingit garantiid, et makse teoks tehakse.

- 13 Handelsgericht Wien (Viini kaubanduskohus) rahuldab 13. juuli 2016. aasta otsusega VKI hagi seoses tarbijatega, kelle elukoht on Austrias, märkides, et nimetatud tingimus on vastuolus määruse nr 260/2012 artikli 9 lõikega 2.
- 14 Oberlandesgericht Wien (Viinis asuv liidumaa kõrgeim kohus, Austria), kellele esitati apellatsioonkaebus, tühistas 14. märtsi 2017. aasta kohtuotsusega selle otsuse ja jättis VKI hagi rahuldamata põhjendusega, et kuigi määruse nr 260/2012 artikli 9 lõike 2 kohaselt peab maksjatel ja makse saajatel olema SEPA otsekorraldusega riigisiseste ja piiriüleste maksete tegemisel ainult üks maksekonto, ei tulene sellest makse saajatele kohustust tarbijatega tehtavates äritehingutes konkreetseid SEPA maksevahendeid igal juhul aktsepteerida.
- 15 Selle kohtuotsuse peale VKI esitatud kassatsioonkaebust menetlev Oberster Gerichtshof (Austria kõrgeim üldkohus) on seisukohal, et määruse nr 260/2012 artikli 9 lõiget 2, mis keelab maksjatel ja makse saajatel täpsustada, millises liikmesriigis teise poole konto peab asuma, ei kohaldata makseteenuse pakkujatele, vaid makse saajate ja maksjate vahelisele suhtele ning on seega mõeldud kaitsma neid viimaseid. Kuigi on tõsi, et grammatilise tõlgenduse kohaselt piirdub see säte üksnes maksekonto geograafilise asukoha kriteeriumi kehtestamisega, võib põhikohtuasjas kõne all olev tingimus, mis välistab SEPA otsekorralduse, kui maksja alaline asukoht ei ole samas liikmesriigis, kus asub makse saaja tegevuskoht, olla siiski nimetatud sättega vastuolus, sest maksja maksekonto asub üldjuhul liikmesriigis, kus on tema elukoht.
- 16 Neil asjaoludel otsustas Oberster Gerichtshof (Austria kõrgeim üldkohus) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas määruse [nr 260/2012] artikli 9 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et makse saajal keelatakse seada makse tegemist SEPA otsekorraldusskeemis sõltuvusse maksja elukohast liikmesriigis, kus on ka makse saaja elu- või asukoht, kui makse tegemine on lubatud ka muul viisil, näiteks krediitkaardiga?“

Eelotsuse küsimuse analüüs

- 17 Oma küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas määruse nr 260/2012 artikli 9 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus niisugune lepingutingimus, nagu on kõne all põhikohtuasjas ja mis välistab SEPA otsekorraldusega maksmise juhul, kui maksja elu- või asukoht ei ole samas liikmesriigis, kus asub makse saaja tegevuskoht.
- 18 Esmalt on kohane meenutada, et – nagu nähtub ka määruse nr 260/2012 põhjendusest 1 – see määrus võeti vastu SEPA projekti raames, mille eesmärk oli välja töötada eurodes tehtavate maksete jaoks kogu liidus ühtsed makseteenused, millega asendatakse riigisisised makseteenused.
- 19 Selle määruse artikli 1 kohaselt on määruse eesmärk kehtestada liidusiseste eurodes tehtavate krediti- ja otsekorralduste eeskirjad, mida kohaldatakse juhul, kui maksja makseteenuse pakkuja ning makse saaja makseteenuse pakkuja asuvad liidus või kui ainus maksetehingus osalev makseteenuse pakkuja asub liidus.
- 20 Nagu nähtub eelkõige selle määruse põhjendustest 1 ja 6, kohaldatakse määruses ette nähtud tehnilisi ja ärilisi nõudeid SEPA-maksetele nii liikmesriikide territooriumil kui ka liikmesriikide vahel samadel põhitingimustel ning samade õiguste ja kohustustega, olenemata nende asukohast liidus, ning seda

selleks, et tagada terviklik üleminek kogu liitu hõlmavatele krediid- ja otsekorraldustele ning seega kehtestada eurodes tehtavate elektrooniliste maksete integreeritud turg, kus ei tehta vahet riigisisestel ja piiriülestel maksetel.

- 21 Selles kontekstis näeb määruse nr 260/2012 artikli 9 lõige 2 ette, et makse saaja, kes nõustub krediidikorraldusega või kasutab otsekorraldust raha saamiseks maksjalt, kelle maksekonto asub liidus, ei tohi „täpsustada“, millises liikmesriigis see maksekonto peab asuma, kui sellele maksekontole on juurdepääs vastavalt artiklile 3, kusjuures „otsekorraldusena“ on nimetatud määruse artikli 2 punktis 2 määratletud riigisisene või piiriülene makseteenus, mille eesmärk on debiteerida maksja maksekontot, kui maksetehingu on algatanud makse saaja maksja volituse alusel.
- 22 Määruse nr 260/2012 artikli 3 lõike 2 kohaselt peab maksja makseteenuse pakkuja, kes on juurdepääsetav riigisiseste otsekorralduste täitmiseks makseskeemi raames, olema kooskõlas kogu liitu hõlmava makseskeemi eeskirjadega samamoodi juurdepääsetav – nagu nähtub ka selle määruse põhjendusest 9 – ka selliste otsekorralduste täitmiseks, mille makse saaja on algatanud mis tahes liikmesriigis asuva makseteenuse pakkuja vahendusel.
- 23 Seega tuleneb määruse nr 260/2012 artikli 9 lõike 2 sõnastusest koostoimes selle artikli 3 lõikega 2, et otsekorralduse makse saajal on keelatud nõuda, et maksja konto asuks konkreetsetes liikmesriigis, kui see konto on riigisisese otsekorralduse jaoks juurdepääsetav.
- 24 Käesoleval juhul on selge, et kui põhikohtuasjas kõne all olev tingimus paneb maksjale kohustuse omada elukohta samas liikmesriigis, kus asub makse saaja tegevuskoht, see tähendab Saksamaal, ei nõua see tingimus seevastu, et maksjal oleks maksekonto teatud liikmesriigis. Sellist tingimust ei ole seega määruse nr 260/2012 artikli 9 lõike 2 sõnastusega sõnaselgelt silmas peetud.
- 25 Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt ei tule aga liidu õiguse sätte tõlgendamisel arvestada mitte üksnes sätte sõnastust, vaid ka selle konteksti ning eesmärke, mida taotleb õigusakt, mille osa see säte on (17. oktoobri 2018. aasta kohtuotsus Günter Hartmann Tabakvertrieb, C-425/17, EU:C:2018:830, punkt 18 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 26 Selles osas vastab tõele, nagu käesoleva kohtuotsuse punktides 18–20 ka juba märgitud, et määruse nr 260/2012 peamine eesmärk on määratleda tehnilised ja ärilised nõuded – muu hulgas otsekorraldustele, et kehtestada ühtsed makseteenused liidus.
- 27 Tegelikult aitab selle määruse artikli 9 lõige 2, kuna see puudutab sõnaselgelt maksja ja saaja vahelist konkreetset suhet, kaasa ka kõrge tarbijakaitse taseme saavutamisele, mis on vajalik selleks, et tagada, nagu nähtub selle määruse põhjendusest 32, nende tarbijate liitumine SEPA-ga.
- 28 Nimelt võimaldab see säte otsekorraldusega maksmise eesmärgil kasutada ühte ja sama maksekontot kogu liidus, vältides nii mitme maksekonto haldamisega seotud kulusid, ning seda tehes – nagu nähtub määruse nr 260/2012 põhjendusest 10 – ei takista ärieeskirjad tarbijate võimalust teha eurodes tehtavate elektrooniliste maksete integreeritud turu raames makseid makse saajate maksekontodele teistes liikmesriikides asuvate teenusepakkujate juures.
- 29 Tuleb asuda seisukohale, et niisugune tingimus, nagu on kõne all põhikohtuasjas ja mis näeb ette vahetegemise maksja elukoha kriteeriumi alusel, võib põhimõtteliselt kahjustada neid tarbijaid, kellel ei ole maksekontot liikmesriigis, kus asub makse saaja tegevuskoht. On selge, et üldjuhul asuvad tarbijate maksekontod liikmesriigis, kus on nende elukoht.
- 30 Seega on selle tingimuse eesmärk kaudselt määrata kindlaks liikmesriik, kus maksekonto peab asuma, ning see toob kaasa mõju, mis on sarnane konkreetse liikmesriigi määramisest tulenevate tagajärgedega.

- 31 Enamikul juhtudest jätab see elukohanõue juurdepääsu SEPA otsekorraldusele kättesaadavaks üksnes maksjatele, kelle maksekonto asub liikmesriigis, kus asub makse saaja tegevuskoht, ja välistab selle makseviisi seega selliste maksjate jaoks, kelle maksekonto asub teistes liikmesriikides.
- 32 Seetõttu reserveerib see tingimus selle makseviisi peamiselt riigisiseste maksetehingute jaoks määruse nr 260/2012 artikli 2 punkti 27 tähenduses, st maksetehinguteks maksja ja makse saaja vahel, kellel mõlemal on maksekonto samas liikmesriigis asuvate makseteenuste osutajate juures, välistades seetõttu enamiku piiriülestest maksetehingutest, kuhu vastavalt selle määruse artikli 2 punktile 26 on kaasatud makseteenuse pakkujaid, kes asuvad erinevates liikmesriikides.
- 33 Sellest järeldub, et niisugune tingimus, nagu on kõne all põhikohtuasjas, võib kahjustada määruse nr 260/2012 artikli 9 lõike 2 kasulikku mõju, kuna sellega võetakse maksjatelt ära võimalus teha otsekorraldus maksekontolt, mis asub nende endi valitud liikmesriigis. Selle tingimuse tõttu jääb saavutamata seega kõnealuse sättega silmas peetud eesmärk, milleks on – nagu käesoleva kohtuotsuse punktis 28 märgitud – ära hoida see, et ärilised eeskirjad võiksid takistada eurodes tehtavate elektrooniliste maksete integreeritud turu loomist, nagu on ette nähtud selle määruse põhjenduses 1.
- 34 Selles osas ei oma tähtsust, et tarbija võib kasutada alternatiivseid makseviise. Kuigi makse saajatel on vabadus pakkuda või mitte pakkuda maksjatele võimalust tasuda SEPA otsekorraldusega, siis vastupidi sellele, mida väidab Deutsche Bahn, ei või need makse saajad juhul, kui nad sellist võimalust pakuvad, seada selle makseviisi kasutamist sõltuvusse tingimustest, mis kahjustavad määruse nr 260/2012 artikli 9 lõike 2 kasulikku mõju.
- 35 Deutsche Bahni sõnul võib Euroopa Parlamendi ja nõukogu 28. veebruari 2018. aasta määrusest (EL) 2018/302, mis käsitleb siseturul toimuvat põhjendamatu asukohapõhist tõkestust ja muul viisil diskrimineerimist kliendi kodakondsuse, elukoha või asukoha alusel ning millega muudetakse määrusi (EÜ) nr 2006/2004 ja (EL) 2017/2394 ning direktiivi 2009/22/EÜ (ELT 2018, L 60 I, lk 1), siiski tuletada, et määruse nr 260/2012 artikli 9 lõikes 2 ei peeta silmas sellist elukoha tingimust, nagu on kõne all põhikohtuasjas.
- 36 Kuid piisab, kui selle kõrval, et selle kohaldamisalast on välja jäetud sellised transporditeenused, nagu on kõne all põhikohtuasjas, ja et see kuulub kohaldamisele alles alates 3. detsembrist 2018, st pärast põhikohtuasja asjaolude asetleidmist, märkida, et määrus 2018/302, mis puudutab konkreetselt asukohapõhist tõkestust, ei mõjuta kuidagi määruse nr 260/2012 artikli 9 lõike 2 tõlgendamist, kuna nagu märkis kohtujurist oma ettepaneku punktis 39, ei ole liidu seadusandja nende kahe määruse vahel seost kehtestanud.
- 37 Deutsche Bahn väidab samuti, et sellist elukoha tingimust, nagu on kõne all põhikohtuasjas, õigustab vajadus kontrollida maksja maksevõimet, kuna kuritarvitamise ja maksmata jätmise oht on eriti suur, kui – nagu põhikohtuasjas – otsekorraldus tehakse volituse alusel, mille maksja annab otse makse saajale ilma ühe või teise makseteenuse pakkuja sekkumiseta. Sellises olukorras peab makse saaja ise hindama riski, et klient ei maksa.
- 38 Siiski tuleb märkida, nagu seda tegi kohtujurist oma ettepaneku punktides 46 ja 47, et ei määruse nr 260/2012 artikli 9 lõige 2 ega selle määruse ükski teine säte näe ette erandit selles sättes ette nähtud kohustusest, kuna liidu seadusandja on selle sätte vastuvõtmisel juba võtnud piisavalt arvesse maksjate ja makse saajate erinevaid huvisid.
- 39 Igal juhul ei takista miski makse saajat vähendamast kuritarvitamise või maksmata jätmise riske, nagu märkis ka komisjon kohtuistungil, nähes näiteks ette, et pileтите tarne või trükkimine on võimalik alles pärast seda, kui see makse saaja on saanud kinnituse makse tegeliku laekumise kohta.

- 40 Eeltoodut arvesse võttes tuleb esitatud küsimusele vastata, et määruse nr 260/2012 artikli 9 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus niisugune lepingutingimus, nagu on kõne all põhikohtuasjas ja mis välistab SEPA otsekorraldusega maksmise juhul, kui maksja elu- või asukoht ei ole samas liikmesriigis, kus asub makse saaja tegevuskoht.

Kohtukulud

- 41 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (viies koda) otsustab:

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 14. märtsi 2012. aasta määruse (EL) nr 260/2012, millega kehtestatakse eurodes tehtavatele kredit- ja otsekorraldustele tehnilised ja ärilised nõuded ning muudetakse määrust (EÜ) nr 924/2009, artikli 9 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus niisugune lepingutingimus, nagu on kõne all põhikohtuasjas ja mis välistab maksmise eurodes tehtava otsekorraldusega Euroopa Liidu tasandil kehtestatud otsekorralduste skeemi kaudu (SEPA otsekorraldus) juhul, kui maksja elu- või asukoht ei ole samas liikmesriigis, kus asub makse saaja tegevuskoht.

Allkirjad